

en ſaadan Havnbane uden at give nogetſomhelſt Vederlag derfor. Derſom vi ikke vedtage Flertallets Forſlag, ſtaaer det i den ærede Jnderriksminiſters Magt at lade Havnbanen blive til, uden at Kommunen kommer til at afgive Dæmningen. Dette har Flertallet ikke anſet for rigtig, og det maa anſes for ſtridende imod, hvad der er vedtaget heri Thinget, og hvad ogſaa Landſtinget har ſluttet ſig til. Dette maa jeg hævde og gjentage. Vi vide desuden, at den ærede Miniſter er imod, at Kjøbenhavn kommer til at afgive Dæmningen uden Vederlag, ſelv om han nu har bøiet ſig for Afſtemningerne i begge Thing; vi vide fremdeles, at Kjøbenhavns Kommune har afſlaaet at afgive Dæmningen uden Vederlag, og vi kunne derfor ikke hos Miniſteren, ſaa lidt ſom hos Kommunen, forudsætte nogen ſtært Tilbøielighed til at lade Kjøbenhavn afgive Dæmningen uden Vederlag, derſom Kommunen paa lovmedholdelig Maade kan ſlippe derfor; den vil paa lovmedholdelig Maade kunne ſlippe derfor, derſom vi vedtage Mindretallets Forſlag og ikke Flertallets. Derfor opfordrer jeg Thinget til at vedtage Flertallets Forſlag.

Jnderriksminiſteren (Lobieſen): Jeg maa dog gjøre en Bemærkning til, hvad den ærede Ordfører udtalte. Han ſagde, at Landſtingets Afſtemning gik ud paa den ſammé Beſlutning, ſom her var tagen i Folkethinget, den nemlig, at Kjøbenhavns Kommune i ethvert Tilfælde ſkulde bringe et Offer for at faae Havnbanen. Denne Beſlutning fra Landſtingets Side kjender jeg ſlet ikke. Landſtinget har, efter at det ſørſt ved 2den Behandling havde vedtaget ikke at afkræve Kjøbenhavns Kommune nogetſomhelſt Offer, ſelv for det Tilfælde, at man vilde benytte den gamle Dæmning, ved 3die Behandling vedtaget, at hvis man vilde benytte den gamle Jernbandedæmning, ſkulde den afgives gratis. Men Landſtingets Beſlutning gik ſlet ikke ud paa — og der kan paa ingen Maade underlægges den dette Motiv — at Kjøbenhavns Kommune under hvilkenſomhelſt Omſtændighed, ſelv hvis Dæmningen ikke ſkulde benyttes, dog ſkulde yde et Offer til Jernbanen. Det ærede Medlem kan for mig gjerne paaberaabe ſig, hvad der her mulig har været Motivet for Afſtemningen, men i Landſtinget har man paa ingen Maade ønsket, at der under alle Omſtændigheder ſkulde bringes et Offer af Kommunen. Det forekommer mig ogſaa netop at være den urimelige Side af Sagen, naar man vil have Offret i Form af Dæmningen, da at ſige: Der ſkal bringes et Offer, ſelv om denne Dæmning ikke benyttes. Da maatte man langt hellere have udtalt, hvilket Pengebeløb Kjøbenhavns Kommune ſkulde give, hvis man overhovedet maatte finde det billigt, at der ſkulde gives Noget, end at udtale, at Offret ſkal beſtaa i en Dæmning, for hvilken mulig intet

Menneſte har Brug. Hvad det angaar, at det ſtaaer i Jnderriksminiſterens Magt at give en Konceſſion, der gik ud paa, at Dæmningen ikke ſkulde benyttes til Jernbaneanlæg, og at denne ſaaledes ikke blev udleveret, da indrømmer jeg, at dette kan ſtaa i Jnderriksminiſterens Magt, men paa den anden Side er det uſandsynligt, at Jnderriksminiſteren, naar Jernbanefelſkabet paavifte, at Dæmningen virkelig vilde være til ſand Nytte for Jernbanen, da vilde udelukke Dæmningen af Konceſſionen, forat Kjøbenhavns Kommune ikke ſkulde bringe Offret; thi inden der overhovedet bliver Tale om at udfæde nogen Konceſſion, maa Kjøbenhavns Kommune høres om dette Punkt. Sagen er ſtillet ſaaledes, at man ikke kan paalægge Kjøbenhavn Dæmningens Afgivelse ſom en Tvangſag, hvorimod man vel kan opſtille ſom Betingeſe for, at der overhovedet kan blive en Jernbane, at Kjøbenhavn ſkal afgive de Dele af Dæmningen, ſom blive forſøgne dertil. Altsaa før man gaar til Anlægget, maa man forhandle med Kjøbenhavns Kommune, og denne har erklæret ſig uwillig i ſaa Hendeende. Staaer Jernbanefelſkabet paa at faae Dæmningen, ſaa maa man gaa denne Vej; men ønsker det ikke Dæmningen, ſaa er der ikke den mindſte Grund til at afſvinge Kommunen dette Offer, ſom det er, efter hvad jeg har oplyſt om Kjøbeſummen for Enighedsværn. Jeg har efter Sagens Alter dokumenteret dette, og jeg kan vel gaa ud fra, at ærede Medlemmer, før de gik til Forhandlingen her, have gjort ſig beſkjendte med Forhandlingen i det andet Thing. Man vil da have ſet, at det er dokumenteret af Alterne, at Kjøbenhavn har gjennem Kjøbeſummen for Enighedsværn i Statskaſſen indbetalt ſit Vederlag for at faae den Del af Dæmningen, ſom ligger paa Kjøbenhavns Grund.

Bille: Jeg er vel tilfreds med den Stadfeſtelse, ſom den ærede Ordfører i ſin Udtaleſe gav af mine Bemærkninger om ham. Jeg ſkal tillade mig at oplæſe nogle ſaa Ord, ſom den ærede Ordfører — der den Gang ikke var Ordfører — ved 1ſte Behandling af Sagen udtalte om Havnbanens Forbindeſe med Vigerslevſtrækningen. De findes i Folkethingstidenden, Sp. 452, hvor det ærede Medlem ſiger: „Den eneſte Bane, ſom det egentlig kan ſiges at være af ſærlig Bigtighed for det Offentlige at faae anlagt, er den, ſom ſkulde føre fra Kjøbenhavns Banegaard til den ſydlige Del af Havn, og jeg mener, at det er fuldkommen berettiget, at det er foreſkrevet, at den ſkal gaa ſaa langt ſom muligt henimod Nyhavn; men naar vi ſe, at der er ſtillet Selſkabet Valget imellem enten at lade Banen gaa i en Tunnel under Veſterbrogade eller ogſaa at føre den ud til Vigerslev og derfra ud den gamle Baneftrækning hen til den gamle Banegaard, ſaa forekommer dette Valg mig ſaa beſynderligt, at jeg ikke kan forſtaa, hvorledes nogen